

Ilya den Boer maakt weer veel goed

door **Theo van de Zande**

Geen losse voorstellingen bezoeken, maar je met een dagpas op minstens drie verschillende plekken in de stad laten verrassen door jonge theatermakers. Dat is dit jaar nadrukkelijker dan ooit de inzet van Festival Cement in Den Bosch.

Het is die sandwichformule, die net als bij het Filmfestival Rotterdam of November Music in Den Bosch, teleurstellende vertoningen

draaglijker maken, omdat de kans op compensatie meteen in het verschiet ligt.

'Dit is mijn vader' van de jonge theatermaker Ilay den Boer is zo'n voorstelling die een hoop goed maakt. Op eigenzinnige wijze kiest Den Boer samen met zijn vader Gert voor een uiterst persoonlijke theatervorm, waarbij hij zijn familie en zijn joodse identiteit tegen het licht houdt.

Het schetst een beeld van jaren zeventig idealisme dat achteraf toch verdomd veel weg heeft van een

aangename vrijetijdsbesteding. Daartegenover zet de jonge theatermaker zijn strijd tegen sluimerend antisemitisme waarvan hij zelf slachtoffer is. Den Boer brengt zo theater vanuit de stellige overtuiging dat hij een punt te maken heeft.

En juist daaraan ontbreekt het in Texel Texas. De theatervoorstelling, die gisteravond voor het eerst te zien was tijdens Cement, hangt van plak en knipwerk aan elkaar. Een grenspost ergens in de woestijn, een lijk, een suïcidale echtgenote, een nichterige popster en zijn moeder. Allemaal ingrediën-

ten voor een muziektheatervoorstelling waarvan maar niet duidelijk wil worden wat de makers Michiel de Regt en Jibbe Willems ons nu eigenlijk mee willen geven. Op die wankele basis worden spel en muziek weinig overtuigend gebracht.

Wie met zijn dagpas als bezoeker dan eerder in De Gruyterfabriek beland is, komt hoe dan ook aan een mooie score. Want Lenneke Maas en Lisa van Dooremalen ma-

ken van Under My Skin een aangename voorstelling. Regisseur Maas ondervraagd haar jonge actrice die we close up in beeld krijgen op een enorme wand. We kijken in dromerige blauwe 'valkuilogen' die weinig prijs geven.

Maas stelt vragen, wil doordringen in de gedachtegang van haar jongere gesprekspartner. Hoe meer ze aandringt, hoe verder de luiken dicht gaan. Een klein maar zorgvuldig gecomponeerd duet, waarvan pas op het eind duidelijk is

wie de tweede stem zingt.

Festival Cement dat nog tot en met zondag te bezoeken is, maakte gistermiddag ook vast een sprongetje naar de editie van volgend jaar. De Dioraphthe Stimuleringsprijs van 7500 euro is toegekend aan theatermakers Ruth Bequart en Kyoko Scholiers. De Belgische makers mogen aan de slag met hun project Brief, waarin correspondentie van een jaar met verschillende brieven-schrijvers de basis is voor een voorstelling die volgend jaar op Cement te zien is.

We kijken op een groot scherm in dromerige

blauwe valkuilogen

Voorstelling Texel Texas blijft vooral knip- en plak werk van tekst en muziek

Op het scherm actrice Lisa van Dooremalen met op de voorgrond regisseur
Lenneke Maas. foto Joep Lennarts